

[Hoff.]

anden Kategori, Folk, som ejer fast Ejendom, forekommer det mig, at Bestemmelsen er en lille Smule vidtgaaende. Sagen er jo nemlig den, at naar man overhovedet har undtaget en Række Mennesker fra Opgørelsespligten, ligger det i, at det er Mennesker, hvis Formueforhold er saadan, at der ikke er nogen Mulighed for, at der kan skjule sig noget stort økonomisk hos dem paa en eller anden Maade. Derfor har man undtaget dem, i og for sig ikke af Hensyn til de paagældende, men fordi man derved aflaster vedkommende Myndigheder for at undersøge maaske flere Hundrede Tusinde Skemaer, som ikke i Realiteten vil bringe nogen Indtægt af Betydning frem. Hvis man indsatte en Bestemmelse, hvorefter der ogsaa skete en vis Begrænsning for de faste Ejendomme, saaledes at de mindste faste Ejendomme ikke kom med, vilde man maaske undgaar nogle Titusinder Skemaer og derved pnaa atter at spare Administrationen for noget. Jeg tænker paa Mennesker, som f. Eks. ejer en lille Sommerejendom et eller andet Sted, en lille Hytte nede ved Solrød Strand, eller en Kolonihavegrund med Hus paa. Det er fast Ejendom, men jeg synes, det er saa smaat, at jeg ikke synes, der er Grund til at tage det med her. Hvis Lovforslaget overhovedet skal ændres, vil jeg derfor foreslaa, at man indfører en Grænse ogsaa for den faste Ejendom, saaledes at man kun medtager Folk, som ejer fast Ejendom f. Eks. til en Ejendomsskyld paa 5 000—10 000 Kr.

I § 27 staar nævnt de Pengeinstitutter, hvor man skal opgive, hvis man har Indstaaende paa Konto. Det forekommer mig, at det paa dette Sted vilde være praktisk at medtage Folk med Girokonto. Ganske vist skal Giropostvæsenet selv opgive sine Kunder, men saa vidt jeg kan se, staar der ikke noget om, at Folk, der har en Girokonto, er forpligtet til selv at opgive det. Det er muligt, jeg tager fejl, for der er saa mange Paragraffer i Lovforslaget, men jeg synes, at man paa det Sted, hvor der staar „Konto i en Bank, Sparekasse eller Andelskasse“, savner Ordet „Girokonto“, og det vil maaske være rigtigt lige at se paa, om det ikke skulde med.

Bortset fra disse Smaating, som jeg gerne vil anbefale det Udvalg, der kommer til at beskæftige sig med Sagen, at interessere sig for, vil jeg anbefale Lovforslaget paa det bedste til en hurtig og velvillig Behandling. Hurtigheden er jo tvingende nødvendig i dette Tilfælde, og saa vel

gennemarbejdet, som Lovforslaget er, kan det ogsaa hurtigt færdigbehandles.

Rager: Naar Rigsdagen om kort Tid har velsignet dette Lovforslag, er Rigsdagens Medlemmer selvfølgelig meget interesserede i, at det Maal, man har sat sig, naas, for kun hvis det naas, er jo alt det Besvær, der kommer ud af det, berettiget. Det, som det gælder om, er jo, at Lovforslaget paa alle Maader er saa teknisk vel gennemtænkt som muligt, og at det samtidig er saaledes formuleret, at det bringer dem, der skal foretage forskellige Handlinger, den mindst mulige Ulejlighed. Her er jeg blevet lidt ængstelig efter at have hørt den højtærede Finansministers Forelæggelsestale. Der staar i Lovforslaget ikke andet om Optagelse af Formuestatus, end at det skal ske paa samme Maade som efter Lov Nr. 149 af 10. April 1922, §§ 12—14, men da Finansministeren i Dag var inde paa de Vanskeligheder, som denne Lov kunde paaføre Virksomheder, nævnte Ministeren, at der jo var større Virksomheder, som afsluttede Halvaarsregnskabet pr. 1. Juli, og det var ubehageligt for dem, naar de skulde gøre Status den 23. Juli, for saa skulde de, som Finansministeren sagde, foretage en ny Statusopgørelse med dertil hørende Vareoptælling. Det er paa det Punkt, jeg gerne vil sætte ind. Jeg vil spørge Ministeren — Ministeren behøver ikke at svare i Aften, han kan overveje det, og det kan diskuteres i Udvalget, jeg forstaar, at et saadant Problem kan være vanskeligt at tage Stilling til paa staaende Fod —: Er en saadan Vareoptælling nødvendig?

Jeg vil dog mene, at ethvert større Firma, i hvert Fald et Handelsfirma, som vil følge sin Udvikling gennem hele Aaret, hver Maaned gaar til at foretage en Opgørelse, der foretages paa den Maade, at man gaar ud fra den sidst optagne Status; man ser paa, hvad der er købt og solgt af Varer, man ser paa sine Omkostninger, og man ved nogenlunde, hvilken gennemsnitlig Handelsavance man arbejder med, og derved kan man jugere sig til Lagerets Størrelse hver Maaned gennem Aaret, og naar man endelig naar op til den næste første Januar og der skal tages Lager op igen ved en Optælling, saa vil jeg sige, at hvis man da kommer til et Tal, som er meget forskelligt fra det, som Beregningen har vist, saa er det Lageroptællingen, som er forkert. Det vil ogsaa meget ofte vise sig, for det er jo slet ikke noget, der er helt sikkert, en saadan Lageroptælling,